

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor sportu, kultury a památkové péče
Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

Č.j.: KUOK 50069/2022

V Olomouci dne 3. června 2022

Sp.zn.: KÚOK/11818/2022/OSKPP/685

Počet listů: 4

Počet příloh: 0

Počet listů/svazků příloh: 0

Oprávněná úřední osoba pro vyřízení: JUDr. Miluše Sedláčková

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Sabina Soušková

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor sportu, kultury a památkové péče, jako příslušný orgán státní památkové péče (dále jen správní orgán), rozhodl po provedeném správním řízení ve věci přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o státní památkové péči), t a k t o:

[xy], nar. [xy], trvale bytem [xy], dále jen (obviněný),

se uznává vinným

ze spáchání přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, kterého se z nedbalosti dopustil tím, prováděl pomocí detektoru kovu dne 15. 1. 2022 v době minimálně od 10:25 hodin do 10:45 hodin v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči archeologický výzkum v lokalitě Zadní Dlátka, v k.ú. Němčice nad Hanou, na území kulturní památky archeologické lokality „Kratiny“ prohlášené rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 2. 12. 2009 č.j. 2017/2003.

Za tento přestupek se obviněnému:

I. ukládá podle § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči **pokuta ve výši 2 000 Kč, slovy: dvatisíce korun českých,**

II. ukládá podle § 35 písm. d) a § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), **propadnutí věci - 1 ks detektoru kovu zn. DEUS II XP černé barvy se sluchátky,**

III. ukládá podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, **povinnost nahradit náklady řízení o přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, ve výši 1 000 Kč, slovy jedentisíc korun českých.**

Pokuta a náklady řízení jsou splatné do třiceti dnů ode dne, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, na účet Olomouckého kraje č. 27-4228320287/0100, konstantní symbol 558, variabilní symbol 4400001587.

O d ů v o d n ě n í

Správní orgán obdržel dne 27. 1. 2022 od Policie ČR, obvodní oddělení Němčice nad Hanou, oznámení přestupku na osobu [xy], nar. [xy], trvale bytem [xy], dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, kterého se dopustil tím, že prováděl neoprávněný průzkum v poli spadajícím do archeologické lokality Zadní Dlátka v k.ú. Němčice nad Hanou dne 15. 1. 2022, v době od 10:25 hodin do 10:45 hodin, a to přestože není osobou oprávněnou k výzkumům. Současně policie předala správnímu orgánu detektor kovu zn. DEUS II XP, černé barvy se sluchátky, viz úřední záznam o vydání věci č.j. KRPM-8181-2/PŘ-2022-141213 ze dne 15. 1. 2022.

Do úředního záznamu o podání vysvětlení č.j. KRPM-8181-1/PŘ-2022-141213 dne 15. 1. 2022 obviněný uvedl: „Dne 15. 1. 2022 jsem byl v Prostějově na návštěvě u své rodiny. V 10:15 hodin jsem jel z Prostějova do Valašského Meziříčí, abych zkontroloval stav stavby, kterou jako firma provádíme. Po cestě před obcí Němčice nad Hanou mě napadlo podívat se na pole. Chtěl jsem se odreagovat a zapomenout na běžné starosti. Po uvedené cestě jsem viděl odbočku vpravo na pole. Nikde jsem neviděl žádnou zákazovou značku, proto jsem nevěděl o tom, že na tomto místě je zakázáno se pohybovat s detektorem. To, že tato lokalita je archeologické naleziště jsem nevěděl, protože nejsem místní. Dále uvádím, že když mě policie vyzvala, abych svého jednání zanechal, tak jsem tuto výzvu uposlechl a plně jsem s hlídkou PČR spolupracoval a dobrovolně jsem ji vydal i moji hledačku kovu. To je vše, co k věci uvádím.“.

Opatřením ze dne 19. 4. 2022 č.j. KUOK 26683/2022 správní orgán zahájil vůči obviněnému řízení o přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči a nařídil ve věci na 2. 5. 2022 ústní jednání. Obviněný se dostavil na základě telefonické domluvy ke správnímu orgánu dne 3. 5. 2022, s tím, že oznámení o zahájení řízení neobdržel a současně 3. 5. 2022 převzal kopii oznámení o zahájení řízení.

Obviněný při jednání u správního orgánu dne 3. 5. 2022 potvrdil do protokolu, že detektor kovu DEUS II XP, černé barvy se sluchátky, který správní orgán předložil při jednání je v jeho vlastnictví. Tímto detektorem hledání prováděl.

Na dotaz správního orgánu, zda se věnuje obviněný archeologickým výzkumům, uvedl obviněný následující: „Detektor jsem dostal na vánoce 2021 a byl jsem s ním hledat 15. 1. 2022 po třetí.“.

Na dotaz správního orgánu, co hledá detektorem, uvedl: „Zkouším s detektorem, co se dá s jeho pomocí najít. Zatím jsem nic nenašel, kromě 1 pluhu.“.

Obviněný uvedl závěrem následující: „V době, kdy mě zastihla policie, jsem nevěděl, že se jedná o přestupek, domníval jsem se, že lze s detektorem hledat. Trest propadnutí detektoru považuji za nepřiměřeně tvrdý. Nevěděl jsem, že se nalézám na území kulturní památky. Žádný archeologický výzkum jsem neprováděl. Nevím, proč nemohu chodit po poli s detektorem. Dále nemám k věci co dodat.“.

Dle § 21 odst. 1 zákona o státní památkové péči archeologické výzkumy je oprávněn provádět Archeologický ústav Akademie věd České republiky (dále jen Archeologický ústav“), který se také vyjadřuje k ochraně archeologického dědictví v řízeních podle zvláštních právních předpisů. Dle odst. 2 tohoto ustanovení, ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen "oprávněná organizace"). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.

Dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum, nebo provádí archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2, nebo

postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4. Dle odst. 5 písm. b) tohoto ustanovení lze za tento přestupek uložit pokutu do 4 000 000 Kč.

Dle § 35 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit správní trest a) napomenutí, b) pokuty, c) zákazu činnosti, d) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty, e) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

Dle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích propadnutí věci lze uložit jen tehdy, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena. Dle odst. 2 tohoto ustanovení, propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.

Dle § 23a odst. 1 zákona o státní památkové péči movité archeologické nálezy jsou vlastnictvím kraje, nejsou-li vlastnictvím státu nebo obce podle odstavce 2.

Lokalita, na které byl obviněný přistižen, je územím s archeologickými nálezy, kde se nachází kulturní památka archeologická lokalita „Kratiny“ prohlášená rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 2.12. 2009 č.j. 2017/2003.

Správní orgán dále zkoumal, zda obviněný prováděl dne 15. 1. 2022 v době minimálně od 10:25 hodin do 10:45 hodin v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči archeologický výzkum v lokalitě Zadní Dlátka, v k.ú. Němčice nad Hanou, a na území kulturní památky archeologické lokality „Kratiny“ prohlášené rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 2.12. 2009 č.j. 2017/2003 pomocí detektoru kovu a dospěl k závěru, že výzkum pomocí detektoru kovu zde obviněný prováděl, jak sám potvrdil do úředního záznamu policie č.j. KRPM-8181-1/PŘ-2022-141213 dne 15. 1. 2022 i do protokolu z projednání přestupku dne 3. 5. 2022.

Do úředního záznamu policie zejména uvedl: „Po cestě před obcí Němčice nad Hanou mě napadlo podívat se na pole. Chtěl jsem se odreagovat a zapomenout na běžné starosti. Po uvedené cestě jsem viděl odbočku vpravo na pole. Nikde jsem neviděl žádnou zákazovou značku, proto jsem nevěděl o tom, že na tomto místě je zakázáno se pohybovat s detektorem. To, že tato lokalita je archeologické naleziště jsem nevěděl, protože nejsem místní. Dále uvádím, že když mě policie vyzvala, abych svého jednání zanechal, tak jsem tuto výzvu uposlechl a plně jsem s hlídkou PČR spolupracoval a dobrovolně jsem ji vydal i moji hledačku kovu. To je vše, co k věci uvádím.“

Do protokolu z ústního jednání dne 3. 5. 2022 obviněný uvedl, že prováděl hledání detektorem, který vydal policii. Dále uvedl, že detektor dostal na vánoce 2021 a s ním hledal 15. 1. 2022 po třetí. Detektorem zkouší, co se dá z jeho pomoci najít. Zatím nic kromě 1 pluhu nenašel.

Obviněný uvedl závěrem do protokolu následující: „V době, kdy mě zastihla policie, jsem nevěděl, že se jedná o přestupek, domníval jsem se, že lze s detektorem hledat. Trest propadnutí detektoru považuji za nepřiměřeně tvrdý. Nevěděl jsem, že se nalézám na území kulturní památky. Žádný archeologický výzkum jsem neprováděl. Nevím, proč nemohu chodit po poli s detektorem. Dále nemám k věci co dodat.“

Součástí našeho právního řádu na úseku ochrany archeologického dědictví je Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidovaná) publikovaná pod č. 99/2000 Sb.m.s, podle které evropské archeologické dědictví, jež poskytuje doklady o dávné historii, je vážně ohroženo poškozováním způsobeným narůstajícím počtem velkých rozvojových projektů, přirozenými riziky, tajnými nebo nevědecky prováděnými vykopávkami a nedostatečnou informovaností veřejnosti, tam, kde doposud neexistují, je třeba zavést nezbytné procedury správního a vědeckého dohledu a že potřeba chránit archeologické dědictví by se měla odrážet v politice územního plánování měst i venkova a kulturního rozvoje.

Cílem této úmluvy je podle jejího čl. 1 odst. 1 ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako nástroj historického a vědeckého studia. Dle odst. 2 tohoto článku se za tímto účelem za součásti archeologického dědictví považují veškeré

pozůstatky a objekty a jakékoli jiné stopy po lidstvu z minulých období, jejichž uchování a studium umožňuje vysledovat vývoj historie lidstva a jeho vztah k přirozenému prostředí, o nichž jsou hlavními zdroji informací vykopávky nebo objevy a další metody výzkumu lidstva, které jsou situovány na jakémkoli místě, které spadá pod jurisdikci Stran. Dle odst. 3 čl. 1 do archeologického dědictví se zahrnují stavby, konstrukce, skupiny budov, zastavěná území, movité objekty, památky dalšího druhu a také jejich související prostředí nacházející se jak na souši, tak pod vodou.

Podle čl. 3 úmluvy se Česká republika zavázala za účelem zachování archeologického dědictví a zaručení toho, aby archeologické výzkumy byly vědecky smysluplné, uplatňovat procedury k povolování vykopávek a dalších archeologických činností a k dozoru nad nimi tak, aby se zabránilo jakýmkoli nezákonným vykopávkám nebo odstraňování součástí archeologického dědictví, aby bylo zajištěno, že archeologické vykopávky a průzkumy budou prováděny vědeckým způsobem a za předpokladu, že kdykoli to bude možné, budou se používat nedestruktivní průzkumné metody, součástí archeologického dědictví nebudou během vykopávek a po nich odkryty nebo ponechány nechráněné, aniž by byla přijata opatření k jejich řádnému zachování, konzervaci a správě, zajistit, aby vykopávky a další potenciálně destruktivní techniky byly prováděny pouze kvalifikovanými, zvláště oprávněnými osobami a učinit používání detektorů kovů a jakýchkoli jiných detekčních zařízení nebo postupů archeologického výzkumu předmětem specifického předchozího oprávnění, kdykoli s tím počítá vnitřní právní úprava státu.

O veřejném zájmu v oblasti zachování kulturního dědictví není pochyb. O významu tohoto veřejného zájmu svědčí i to, že v Preambuli Ústavy se uvádí, že „... My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, ... odhodláni společně střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství, odhodláni řídit se všemi osvědčenými principy právního státu, prostřednictvím svých svobodně zvolených zástupců přijímáme tuto Ústavu České republiky.“.

Z výše uvedeného vyplývá, že veřejný zájem na ochraně archeologického dědictví existuje nejen na národní, ale i na mezinárodní úrovni.

Lokalita, na které byl obviněný přistižen, je územím s archeologickými nálezy. Část lokality Zadní dlátka leží i na území kulturní památky archeologické lokality „Kratiny“ prohlášené rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 2. 12. 2009 č.j. 20172003. Obviněný se pohyboval a hledal detektorem kovu nálezy na území této kulturní památky, jak vyplývá z mapky předložené policií.

Neobstojí tvrzení obviněného, že nevěděl, že se jedná o přestupek a domníval se, že lze s detektorem hledat. Taktéž neobstojí tvrzení obviněného, že nevěděl, že se nalézá na území kulturní památky a že žádný archeologický výzkum neprováděl.

Územím s archeologickými nálezy není jen území, prohlášené za kulturní památku „Kratiny“, ale i její okolí.

Není taktéž stanovena povinnost vyznačení hranic kulturní památky v poli a umístění informačních panelů, že se jedná o kulturní památku.

Území archeologické lokality „Kratiny“ a jejího okolí je územím, které bylo osídleno ve větší či menší intenzitě již od mladší doby kamenné (neolit, 5 700 – 4 000 před n. l.). Svědčí o tom movité památky, tj. keramika (zlomky i celé nádoby, plastiky, technická keramika aj.), kovové, skleněné a kostěné předměty, jakož i artefakty z kamene, a nemovité památky, jimiž jsou pozůstatky obydlí, opevnění, technických zařízení, kultovních a hrobových konstrukcí, kulturní vrstvy aj., odkrývané při archeologických výzkumech a narušované při stavebních či polních pracích. Významná naleziště ve sledované oblasti, která zde dokládají existenci území s archeologickými nálezy, nejsou jen na území Němčic nad Hanou ale i sousedních obcí, kde byly učiněny nálezy od doby neolitu (5 700 – 4 000 před n. l.) až do doby Velkomoravské říše (9. století n. l. – 975). Bohatý výskyt archeologických památek

movitého charakteru, uložených poměrně nehluboko pod povrchem terénu, je důvodem častého nápadu ze strany osob provádějících nelegální archeologický výzkum, ať již formou hledání pomocí detektoru kovů nebo pak následným terénním výkopem. Touto činností dochází nejen k odcizování nálezů ale i k poškozování nálezových souvislostí a znehodnocování archeologické lokality jako takové. Z hlediska péče o archeologické památky jde o mimořádně významné a na území Moravy jedinečné naleziště vyžadující vysoký stupeň zákonné ochrany. Veškeré nelegální pokusy o prohledávání lokality za účelem získání historicky nebo hmotně cenných předmětů je třeba považovat za škodlivé a společensky nebezpečné, považujeme-li péči o památky za nedílnou součást celospolečenského zájmu.

Je prokázáno, že obviněný se dne 15. 1. 2022 v době minimálně od 10:25 hodin do 10:45 hodin pohyboval v lokalitě Zadní dlátka a měl u sebe detektor kovu. Tuto skutečnost potvrdil obviněný ve své výpovědi na policii dne 15. 1. 2022 i do protokolu z projednání přestupku dne 3. 5. 2022, jak je uvedeno výše.

Je prokázáno, že zde obviněný prováděl detektorem kovu archeologický výzkum. Pokud jde o pojem archeologický výzkum, tento pojem v obecně závazných právních předpisech neexistuje a je nutné se proto řídit významem slova v běžném jazyce.

Správní orgán odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č.j. 76 A 35/2012-51 ze dne 12. 5. 2014, který v bodě [34] k neexistenci legální definice archeologického výzkumu uvádí: „Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 2 As 37/2009-62, *www.nssoud.cz*, *není-li pojem (zde nerozpuštěné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce*. S ohledem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu o obvyklém významu slov v právu správní orgán odkazuje na interní předpis Archeologického ústavu Akademie věd, který definuje archeologický výzkum takto: *„záchranný archeologický výzkum (dále jen výzkum) je odbornou archeologickou činností vyvolanou ohrožením či narušením území s archeologickými nálezy. Výsledkem výzkumu je soubor artefaktů (movitých nálezů) a nálezová zpráva (zpráva o výsledcích výzkumu dle dikce § 21 odst. 3 zákona č. 20/87Sb., v platném znění), která detailně dokumentuje a interpretuje archeologické situace nenávratně zničené stavební, těžební či jinou činností. Z tohoto důvodu se výzkumem rozumějí veškeré etapy archeologické práce na území s archeologickými nálezy až do stadia nálezové zprávy, tedy vlastní terénní práce (odkryv), provedení úplné dokumentace odkrytých situací, geodetické zaměření plochy výzkumu, evidence a ošetření movitých archeologických nálezů, další zpracování terénní dokumentace podle obvyklého standardu (např. překreslení plánů, digitalizace), dokumentace movitých nálezů včetně jejich případné konzervace, uložení movitých nálezů do vhodného depozitáře, analýza odebraných vzorků (kromě artefaktů také např. zvířecích a lidských kostí, zbytků rostlin, mineralogických materiálů atd.) a komplexní vyhodnocení výsledků výzkumu. Nedílnou součástí výzkumu je i jeho přípravná fáze, tj. terénní průzkum území s archeologickými nálezy podle potřeby (např. povrchový sběr, geofyzikální měření, letecké snímkování), shromáždění informací o starších nálezech z odborných archivů a jejich vyhodnocení.*

Na [www stránkách Wikipedie cs.wikipedia.org > wiki > Archeologický výzkum](http://www.wikipedie.cs.wikipedia.org/wiki/Archeologický_výzkum), je archeologický výzkum definován takto: „Archeologický výzkum je ucelený soubor specializovaných vědeckých činností, které zajišťují záchranu, uchování a dokumentaci nálezů jakožto dokladů o činnosti člověka v historii a to včetně interpretace jejich kulturní a památkové hodnoty. Je to odborná činnost zajišťující vědecké poznání, která obsahuje její veškeré etapy. Mezi etapy archeologického výzkumu se řadí přípravná fáze, tj. terénní průzkum území (např. povrchový sběr, geofyzikální měření, letecké snímkování) a shromáždění informací o starších nálezech z odborných archivů a jejich vyhodnocení. Dále vlastní fáze, tedy odkryv (vlastní práce v terénu), úplná dokumentace nálezové situace,

geodetické zaměření plochy výzkumu, evidence artefaktů a organických či anorganických přírodnin a jejich dokumentace, odborné ošetření, konzervace a uložení do vhodného depozitáře, analýza vzorků, další zpracování terénní dokumentace (kopie, digitalizace apod.) a na závěr celkové vyhodnocení výsledků výzkumu a nálezová zpráva. Podle podnětu se archeologický výzkum rozlišuje na badatelský a záchranný: badatelský (akademický) archeologický výzkum je vyvolán odborným záměrem a provádí se za účelem vyřešení badatelského problému, záchranný (památkový) archeologický výzkum je vyvolán ohrožením či narušením území s archeologickými nálezy.

K námitce obviněného, že předmětná kulturní památka nebyla řádně označena a nebyla zde umístěna zákazová značka, uvádí správní orgán, že žádný právní předpis neukládá žádnému konkrétnímu orgánu, aby konkrétním způsobem vymezil archeologické lokality. Tuto povinnost neukládá ani Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy.

Archeologické výzkumy mohou být prováděny různými technikami. Podle způsobu provádění rozlišuje Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy archeologické výzkumy prováděné destruktivními technikami a archeologické výzkumy prováděné nedestruktivními technikami. Archeologickými výzkumy prováděnými destruktivními technikami jsou výzkumy prováděné vykopávkami. Nedestruktivní metodou je např. archeologický výzkum prováděný leteckým snímkováním nebo pomocí detektorů kovu.

Průzkum detektorem kovu je metodou archeologického výzkumu. Činnost detektoráře, který se cíleně vypraví do terénu se záměrem hledat archeologické nálezy (bez ohledu na jejich druh), vybaveného pro účely jejich hledání detektorem kovu, je prováděním archeologického výzkumu.

Dle § 23 odst. 1 zákona o státní památkové péči je archeologickým nálezem věc (soubor věcí), která je dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku jeho vývoje do novověku a zachovala se zpravidla pod zemí. Jedná se o věc, která prošla procesem archeologizace, dochovala se v podzemí a zároveň je dokladem a pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku vývoje do novověku. Vyhledávání kovových a jiných předmětů pomocí detektoru kovu je tedy archeologickým výzkumem.

Výzkum prováděný obviněným dne 15. 1. 2022 ve výše uvedené lokalitě pomocí detektoru kovu, za účelem hledání předmětů byl nedestruktivní metodou výzkumu, a to výzkumu archeologického. Tímto svým jednáním naplnil obviněný skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, neboť prováděl uvedený archeologický výzkum v rozporu s § 21 odst. 2.

Jelikož se obviněný dopustil jednání jako fyzická osoba, je nedílnou součástí posuzování odpovědnosti obviněného za spáchaný přestupek rovněž otázka jeho zavinění. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o přestupcích k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V daném případě není zákonem forma zavinění výslovně stanovena, proto stačí zavinění z nedbalosti. Při posouzení způsobu zavinění správní orgán vycházel z vyjádření obviněného do úředního záznamu dne 15. 1. 2022, kdy obviněný uvedl: „Nikde jsem neviděl žádnou zákazovou značku, proto jsem nevěděl o tom, že na tomto místě je zakázáno se pohybovat s detektorem. To, že tato lokalita je archeologické naleziště jsem nevěděl, protože nejsem místní. Dále uvádím, že když mě policie vyzvala, abych svého jednání zanechal, tak jsem tuto výzvu uposlechl a plně jsem s hlídkou PČR spolupracoval a dobrovolně jsem ji vydal i moji hledačku kovu.“.

Pokud jde o formu zavinění, správní orgán vyhodnotil jednání obviněného jako nedbalost nevědomou, neboť obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Na základě výše uvedeného považuje správní orgán za prokázané, že jednáním obviněného byly naplněny formální znaky projednávaného přestupku, tj. došlo k naplnění všech znaků uvedené skutkové podstaty přestupku. K úplnému vyhodnocení jednání obviněného bylo nutno zohlednit i materiální stránku tohoto jednání, tedy míru nebezpečnosti jeho činu pro společnost. Míra společenské nebezpečnosti u přestupků musí být alespoň nepatrná. V tomto ohledu správní orgán posoudil konkrétní veřejný zájem, který byl porušen. Tímto veřejným zájmem je požadavek na ochranu archeologického dědictví, který je zajišťován prováděním archeologických výzkumů pouze Archeologickým ústavem a oprávněnými organizacemi dle § 21 odst. 2 zákona státní památkové péči.

Protože obviněný pomocí detektoru kovu prováděl nedestruktivní archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům, ohrozil tímto shora uvedený veřejný zájem, a to v míře vyšší než nepatrné.

Dle § 35 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit správní trest a) napomenutí, b) pokuty, c) zákazu činnosti, d) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty, e) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

Dle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích propadnutí věci lze uložit jen tehdy, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užitá nebo určena.

Obviněný jako nástroj výzkumu použil detektor kovu zn. DEUS II XP černé barvy se sluchátky, který vydal policii dne 15. 1. 2022. Jedná se tak o věc, která byla ke spáchání přestupku užitá a je v jeho vlastnictví.

Správní orgán posoudil rozsah a závažnost přestupku, jeho následky a rozsah způsobené škody.

Správní orgán z důvodu omezení možnosti obviněného páchat další přestupky, tj. provádět detektorem kovu neoprávněný archeologický výzkum, uložil obviněnému dle § 35 písm. d) a § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích sankci propadnutí detektoru kovu, který byl použit při spáchání přestupku a jehož je vlastníkem. Zde správní orgán konstatuje, že jde o obvyklý postup u daného typu přestupku, kdy cílem má být ztížení možného opakování sankcionované činnosti s tím, že jde o účinnější způsob, než jakým by bylo případné stanovení znatelně vyšší pokuty ukládané podle ust. § 35 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči.

Správní orgán uložil pokutu ve výši 2 000 Kč, zcela při dolní hranici zákonné sazby, a to s ohledem na již uvedenou skutečnost, tj. že bylo vysloveno propadnutí věci použité ke spáchání přestupku. Vedle represivní funkce sankce směřující vůči obviněnému je důvod pro uložení sankce i funkce generálně preventivní. Sankce má být uložena v takové výši, aby měla odrazující účinek. V dané věci dospěl správní orgán k závěru, že uložená sankce tento odrazující účinek splní.

Uložená pokuta ve výši 2 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanoveném v ust. § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči v rozmezí do 4 000 000 Kč. Pokuta byla uložena zcela při dolní hranici sazby. Z výše uložené pokuty je zřejmé, že tato nemá likvidační charakter a ani obviněný sám námitku takového charakteru nevznesl. Obviněný v řízení se správním orgánem spolupracoval a jedná se o jeho první přestupek dle § 39 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Výše uložené pokuty včetně správního trestu propadnutí věci dle názoru správního orgánu odpovídá závažnosti přestupku.

Dle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.

Dle § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

Správní orgán v souladu s ust. § § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uložil dále obviněnému povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í o o d v o l á n í

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení k Ministerstvu kultury, podáním učiněným u zdejšího odboru.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Sabina Soušková
vedoucí oddělení památkové péče

Obdrží: [xy]